

De vlucht van de adelaar

Eerste druk © 2016 Peter Keijsers
ISBN: 9789463188784

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

PETER KEIJSERS

DE VLUCHT
VAN DE ADELAAR

Alle namen in dit boek zijn aangepast om tenminste enige vorm van privacy van de betreffende personen te garanderen. Daarnaast zijn de hoofdrollen enigszins aangepast in karakter, ten eerste ten dienste van het verhaal en ten tweede wederom vanwege redenen om tenminste enige vorm van privacy te waarborgen.

BOEK 1

**DE ADELAAR EN
HET SERPENT**

1.

Twee weken geleden kwam ik aan in Mexico-stad of, zoals ze hier zeggen, Distrito Federal. Altijd een heel gedoe om via de douane en de bagageruimte naar buiten te komen. Vooral bij de douane duurt het wachten altijd behoorlijk lang, zeker als je een buitenlander bent. Mexicanen hebben een aparte controlepost, net als vele luchthavens dat voor ingezetenen hebben. Nadat ik vervolgens mijn koffers had opgepikt en door de laatste controle ging, was ik toe aan een sigaret. Het was een lange vlucht en ik had niet kunnen slapen in het vliegtuig. Meestal lukte me dat wel, maar dit keer zat ik ingesloten door een puber, die erg beweeglijk was in zijn slaap, aan mijn linkerzijde en een overmaatse Welshman, die voortdurend in onverstaanbaar Engels tegen mij praatte, aan mijn rechterzijde. Slapen tijdens de vlucht was daarom onmogelijk.

Eenmaal buiten draaide ik mijn eerste sigaret in zestien uur tijd. Ik stak hem aan en nam een flinke hijs. Ik voelde de nicotine door mijn aderen stromen; het zakte in mijn benen, die als van beton werden, en ik werd licht in mijn hoofd. Niet alleen het effect van de eerste sigaret na zoveel tijd was daaraan debet, ook de ijlere lucht van Mexico-stad droeg daaraan bij. De stad ligt ten slotte 2300 meter boven zeeniveau, ingesloten door bergen en twee vulkanen, Ixtaxihuatl de slapende vrouw en Popocatepetl de wakende man.

Als een echte metropool omsluit deze stad je volledig, slokt je op en, als je niet uitkijkt, spuugt je ook weer onverbiddelijk uit. Omdat ik door de nicotine moeite had me staande te houden, ging ik op een van mijn koffers zitten en genoot ik van elke hijs. Met mijn

verfomfaaide kleren, ietwat verwarde haardos en meer dan een dagbaard zou ik niet misstaan als clochard in het 19^e-eeuwse Parijs.

Zoals gebruikelijk zou Natasha mij met haar ouders ophalen, maar het duurde dit keer erg lang, dus ging ik weer naar binnen om in de aankomsthal naar haar op zoek te gaan. Zij is erg klein, zelfs voor een Mexicaanse, en misschien had ik haar over het hoofd gezien. Na een paar keer heen en weer te hebben gelopen was ik er zeker van dat zij nog niet was gearriveerd. In een stad van 26 miljoen inwoners kan het verkeer snel vastlopen, zeker omdat de meeste Mexicanen geen rijlessen hebben gehad en daarom niet altijd weten hoe zij zich in het verkeer moeten gedragen. Rijlessen zijn in Mexico ook niet verplicht; een rijbewijs evenmin. Zij was dus nog niet gearriveerd. Ik ging weer naar buiten om daar te wachten en stak nog een sigaret op. Ik ging weer op mijn koffer zitten voor een beetje comfort en genoot deze keer een stuk meer van de tabak.

Het was nu bijna vijf jaar geleden dat ik Natasha leerde kennen, via de sociale media. Ik had haar foto gezien en was direct gefascineerd door de uitdrukking in haar gezicht. Ik had zeker een kwartier gebiologeerd naar die foto zitten staren. Totdat ik me van de foto kon losrukken en schreef dat ik haar gezicht erg mooi en verfrissend vond, natuurlijk in het Engels. Ik wist niet zeker of zij ook Engels sprak, maar tot mijn opluchting gaf zij een reactie in het Engels terug en was daarmee mijn twijfel over de communicatie weggenomen. Nadat we elkaar een paar informatieve vragen stelden en beantwoordden, schreef zij dat ik behoorlijk irritant

was. Blijkbaar bleef ik aandringen om wat meer persoonlijke informatie van haar los te krijgen, waarop zij in eerste instantie niet wou ingaan. Ik antwoordde mijn standaard verdedigingszin "Dank je, ik hou ook van jou". Daarna bleef het minutenlang stil, wat voor mijn gevoel een eeuwigheid duurde. Maar ineens kwam van haar de vraag "Meen je dat nou? Hoe kun je nu al weten dat je van me houdt? Zeg me eerlijk, hou je van me, of ben je verliefd op me?" Nu moet ik erbij vertellen dat ik die opmerking maakte nadat we al een paar weken met elkaar berichtjes hadden uitgewisseld en erachter was gekomen dat zij een sprankelende en frisse persoonlijkheid had, die mij bijzonder aansprak. Inderdaad was ik in de tussentijd bijzonder door haar gecharmeerd geraakt. Ik had er niet op gerekend dat zij op mijn opmerking in zou gaan en moest zelf even nadenken wat ik op haar vragen moest antwoorden. Zoals ik al zei: ik vond haar al direct een mooie meid vanaf het moment dat ik haar foto zag. Maar ik wou eigenlijk niet te diep erop ingaan. De sociale media die ik tot op dat moment kende stonden niet echt bekend om hun diepgang. Uiteindelijk besloot ik het erop te wagen en antwoordde: "Ja, natuurlijk. Anders zou ik het niet zeggen". Daarop kreeg ik bijna onmiddellijk drie smileys terug. We praatten nog even verder en wisselden e-mailadressen uit, zodat we op messenger verder konden praten.

We spraken elkaar bijna elke dag en na ongeveer drie maanden vroeg zij me of ik haar een keertje wou komen opzoeken, om persoonlijk kennis te maken. Voor zover dat mogelijk was via deze moderne communicatiemiddelen, was ik intussen stapelverliefd geworden, dus ik stemde daarmee in. Ik zou een paar maanden later, tegen het einde van het jaar, twee weken

naar Mexico komen. Intussen bleven we elkaar spreken op messenger en nadat ik de vluchtgegevens van het reisbureau had gekregen, gaf ik deze aan haar door. Wel had ik voorzorgsmaatregelen getroffen voor het geval dat Natasha mij toch een loer wou draaien. Ik had een georganiseerde reis geboekt met veel mogelijkheden tot eigen tijdsindeling.

Die eerste keer kwam ik als eenling in het reisgezelschap 's avonds aan in Mexico-stad, en daar zat zij aan de zijkant op me te wachten, samen met haar ouders. Zij was toen 21 jaar oud en woonde nog bij haar ouders, wat in Mexico wel vaker voorkwam bij vrijgezelle meiden van haar leeftijd. Ik was 38 en had door de jaren heen al flink wat levenservaring opgebouwd. Natuurlijk moest ik met het reisgezelschap mee, maar ik nam toch een paar minuten de tijd om haar en haar ouders uitgebreid te begroeten. Ik zag in de blik van haar vader dat hij niet blij was een dergelijke oude vent te zien, die zijn dochter het hof maakte, maar hij zei daar niets over. In plaats daarvan gaf hij me, nadat ik eerst Natasha met een stevige omhelzing had begroet en haar moeder zo hartelijk mogelijk begroet had, een ferme handdruk. Ik beloofde Natasha dat ik haar de volgende ochtend zou bellen en vertrok met het reisgezelschap naar het hotel dat zich in het centrum bevond, in wat de Mexicanen de Zona Rosa - de Rosse buurt – noemden.

2.

De volgende dag stond een groepsbezoek aan een museum op het programma, maar ik werd al vroeg gebeld door Natasha. Of ik iets samen met haar wou doen, de stad verkennen. We zouden in het centrum blijven, samen met haar ouders naar het Zócalo gaan. Dit Zócalo was een plein waaraan het presidentiële paleis lag. Maar eerst kon ik een laat ontbijt nemen. Een dergelijk ontbijt bleek in Mexico heel anders te zijn dan in Nederland. Behalve yoghurt, fruit en omeletten aten Mexicanen ook graag complete warme maaltijden, zoals gekookte groenten en vlees van de bakplaat. Na het ontbijt ging ik terug naar mijn kamer om mijn koffers verder uit te pakken. Ik was de avond van aankomst bekap en had het uitpakken daarom uitgesteld tot die ochtend. Natasha zou pas een paar uur later komen, dus had ik tijd genoeg voor het uitpakken. Eenmaal hiermee klaar ging ik naar beneden. Ik besloot om een sigaret op te steken, mijn eerste van de dag. Ik nam een flinke hijs en werd weer een beetje licht in mijn hoofd; ik was totaal vergeten dat de buitenlucht door de grote hoogte ijler was dan ik gewend was in Nederland. Het hotel had buiten een trap van drie of vier treden, en ik besloot om op een van de treden te gaan zitten om mijn sigaret op te roken. In heel Mexico gold trouwens een algemeen rookverbod in alle gebouwen die publiek toegankelijk waren.

Nadat ik mijn sigaret had uitgemaakt ging ik weer naar boven en belde naar het nummer dat Natasha mij gegeven had. Zij nam zelf op en vertelde dat zij zeker nog anderhalf uur nodig zouden hebben, mits het verkeer niet al te druk was. De meeste Mexicanen nemen het niet zo nauw met afspraken; als je

bijvoorbeeld om twee uur afspreekt, dan komen ze meer dan regelmatig pas om half drie of zelfs om drie uur op de afgesproken locatie aan. Niet zelden was het drukke verkeer daar een van de oorzaken van, maar ook de gelaten inborst van de Mexicanen droeg daaraan bij. Sluitingstijden van winkels en instanties werden echter strikt nageleefd. Dit in beschouwing genomen, had de Mexicaan in het algemeen een mentaliteit die kan worden omschreven als *Wat vandaag niet kan, komt morgen wel*. Men zou dit een Bourgondische levensstijl kunnen noemen die ook in België en Zuid-Nederland voorkwamen, ware het niet dat de Zuid-Nederlander en de Belg een veel groter plichtsbesef kenden. Hoe dan ook, het enige dat ik in de tussentijd kon doen was wachten, in en om het hotel rondhangend. Dit betekende dat ik in mijn kamer op het kingsize bed naar CNN lag te kijken, in het restaurant op zijn tijd een kop koffie dronk of op de trap buiten een sigaret zat te roken. Uiteindelijk kwam zij, samen met haar ouders, om half vijf bij het hotel aan. Het liep tegen etenstijd en we spraken af om eerst naar het *Casa de los Azulejos*, het betegelde huis, te gaan. Daar was een winkel van Sanborns gevestigd, een Amerikaanse winkelketen die vergelijkbaar was met Vroom & Dreesmann, inclusief een restaurant. Het Casa de los Azulejos bevond zich, net als het presidentiële paleis, in het Zócalo dat samen met de Zona Rosa het stadscentrum vormde. Beiden verschilden echter van elkaar door de samenstelling; terwijl de Zona Rosa voornamelijk bestond uit restaurants, bars, clubs en hotels, had het Zócalo in plaats van bars en clubs meer officiële instanties en een uitgebreid park, het Alameda. Verder lagen er in het Zócalo enkele musea, terwijl de Zona Rosa meer galeries had.

Rond half zeven 's avonds kwamen we, na een beetje te hebben rondgereden op zoek naar een parkeerplaats, aan bij het Casa de los Azulejos. Voor Mexicaanse begrippen was het een erg oud gebouw, op zijn minst zo'n driehonderd jaar geleden gebouwd. Aan de buitenzijde werd al direct duidelijk hoe het zijn naam had gekregen. Voor een groot deel was het namelijk betegeld met rijkelijk versierde blauwe tegels. Azul betekent blauw, en tegels heten in het Spaans ook *azulejos*. De bouwstijl deed denken aan het koloniale tijdperk, dus het zou zelfs vijfhonderd jaar oud kunnen zijn. Ook van binnen ziet het er behoorlijk oud uit, met Griekse zuilen en rijkelijk bewerkt houtwerk. Een Grieks uitziende vijver met fontein completeerde het geheel. In schril contrast stond echter de aankleding van de eetzaal. De tafels met de bankjes en stoeltjes leken te zijn overgenomen uit het decor van een jaren-70 film, net als de kostuums met overdreven brede en kleurrijke kragen van de serveersters. De menukaart leek ook al minstens veertig jaar niet te zijn aangepast, behalve de prijzen. De kaart was okergeel met schrift in een oranjebruine kleur. De vermelde gerechten kwamen me vreemd voor; het was mijn allereerste kennismaking met de Mexicaanse keuken, met tortilla's, enchilada's en empazinada's, en andere mij onbekende gerechten. Natasha's vader zag de twijfel in mijn ogen en legde mij geduldig uit waaruit de meeste gerechten bestonden, inclusief de vermelding of iets al dan niet pikant was. Over het algemeen, zo legde hij uit, was iets pittig als er een pepertje bij stond. Met zijn hulp koos ik een veilig gerecht en ik kreeg de vraag wat ik wou drinken. Er werd *Café Americano* - vergelijkbaar met reguliere koffie - voor de hele tafel besteld, vooral

omdat een *refill* niets kostte. Ook leerde ik haar moeders obsessie met gezonde suiker kennen. Geen kristalsuiker, ook geen zoetstoffen als sacharine of glucose, maar een soort bietensuiker, in Mexico *mascabado* geheten. Na het eten wou haar vader per se voor iedereen betalen, ook voor mij. Ter afsluiting legde hij een fooi op tafel. In Mexico was het gebruikelijk om 10-15% fooi te geven. Men noemde dat *propina*.

Weer naar buiten lopend stelde haar moeder voor om een wandeling te maken. We wandelden door het Alameda, langs een gigantisch wit marmeren monument, dat blijkbaar was gebouwd ter nagedachtenis van een Mexicaanse generaal of president. Ook kwamen we langs een opgraving; het bleek om de restanten van de *Templo Mayor* te gaan; een oude Azteekse tempel zoals die wel meer in het land voorkwamen. Deze opgraving stak echter nauwelijks een paar meter boven de grond uit. De rest bevond zich ondergronds, waarschijnlijk zelfs tientallen meters in elke richting. Aan de zuidzijde ervan lag een kerk uit de koloniale tijd, waardoor het lastig was om de rest van de tempel uit te kunnen graven. Net als de tempel behoorde de kerk immers tot het erfgoed van Mexico.

Haar moeder wist het een en ander over de opgravingen te vertellen. Zij was zelf erg geïnteresseerd in het Mexicaanse erfgoed en vond het doodzonde, dat er zoveel verdween onder het mom van vooruitgang in het moderne Mexico. Op het moment dat we erheen liepen offerde zij het idee om de *Torre Latinoamericana* te bezoeken, het Mexicaanse equivalent van het New

Yorkse Empire State Building, het Berlijnse Europacenter of de Parijse Tour Montparnasse. Op de bovenste drie etages van deze Torre Latino, zoals hij kortweg ook wordt genoemd, bevonden zich namelijk een uitkijk met informatiecentrum en een klein museum met een globale geschiedenis over het ontstaan van Mexico-stad. Ik leerde dat de stad door de Azteken was gesticht, te midden van een moeras dat werd omgeven door bergen waarvan Popocatepetl en Ixtaxihuatl de belangrijkste waren. De oorspronkelijke naam van deze Azteekse stad was *Tenochtitlan* en had vier uitvalswegen door het omringende moeras; elk naar een van de windrichtingen. Ook namen uit de Spaanse koloniale tijd kwamen voorbij, zoals Hidalgo, Zapata en Juarez; namen van belangrijke personen uit de koloniale tijd. We gingen een etage hoger, waar we konden uitkijken over de hele binnenstad. De bovenste etage was na acht uur 's avonds gesloten, dus konden we daar geen kijkje nemen. Het was intussen na elf en we gingen weer naar beneden, op zoek naar de auto. Ik werd netjes bij het hotel afgezet, maar kon nog niet naar binnen voordat Natasha met een minutenlange omhelzing afscheid van me had genomen. Het was een lange, uitputtende maar bevredigende dag geweest. Na het afscheid bleef ik nog even op de trap staan om een sigaret te roken. In het gezelschap van haar ouders was dat onmogelijk, aangezien vooral haar moeder faliekant tegen roken was. Weer voelde ik de nicotine door mijn aderen stromen. Mijn benen weden zwaar en mijn hoofd werd licht. Ik doofde de sigaret en ging naar binnen, doodmoe op zoek naar mijn bed.

3.

Het was mijn zesde bezoek aan het land. Na een kwartier tot twintig minuten buiten op mijn koffer te hebben gezeten zag ik een bekende auto naderen. Er werd met de koplampen geknipperd, ten teken dat ik was opgemerkt. Een van de achterportieren zwaaide open en Natasha stapte op me af. Een innige omhelzing volgde en haar vader stapte uit om me te helpen met mijn koffers, nadat ik ook eerst door hem begroet werd. Familie en goede vrienden deden dat in Mexico met een korte omhelzing inclusief schouderklop. Mexicanen onder elkaar bleken veel minder afstandelijk te zijn dan de gemiddelde Nederlander. Deze begroeting viel ook mij van haar vader ten deel. Met mijn koffers in de kofferbak reden we om tien uur 's avonds naar het huis, waar zij een eigen etage had terwijl haar ouders in het achterhuis woonden. Het huis zelf was door de vader van haar moeder gebouwd, maar twee jaar geleden door haar ouders, nadat ze het in vervallen staat hadden aangetroffen, beetje bij beetje opgeknapt. De vorige keer dat ik hier was hadden de bouwvakkers alleen de vloer van Natasha's slaapkamer geëgaliseerd en de muren en het plafond gestuct. Ramen en deuren ontbraken nog; het waren slechts grote openingen in de verder kale muren. Dit keer ontbraken beide nog steeds, maar binnen een paar dagen zou er een compleet raam worden geplaatst. Ook de doucheruimte was al voor een groot deel betegeld en het voorbereidende werk voor de sanitaire voorzieningen was al afgerond. Een douchekop hing ook al. Verder viel me op, dat het grootste gedeelte van een zware marmeren trap vanaf de begane grond naar de eerste verdieping was aangelegd. De vorige keer, ruim anderhalf jaar geleden,

moesten we nog via een gammele houten glazenwasserstrap naar boven. Maar de huidige trap was eveneens nog niet helemaal klaar: twee brede tussentreden en de bovenste drie treden waren nog niet gelegd. Wel konden we via brede houten balken voor de brede tussentreden en het gietijzeren onderstel met inkepingen voor de ontbrekende drie bovenste treden de eerste etage redelijk makkelijk bereiken, al was op de plek waar de trap uitkwam nog niets aan de vloer gedaan. Dit resulteerde elke ochtend in een stoffige broek, omdat we met het afdalen van de trap eerst op de rand van de vloer moesten gaan zitten om de dichtstbijzijnde trede te kunnen bereiken.

Haar moeder was thuisgebleven; zoals vaker de laatste tijd voelde ze zich niet goed en te zwak om naar buiten te gaan. Ik vond dat ze zich aanstelde en een show opvoerde. In feite was ze al zo sinds Natasha twee weken geleden tegen haar ouders vertelde dat ik zou komen. Ik zou naar Mexico komen voor haar verjaardag, maar ineens voelde haar moeder zich niet goed en at vrijwel niets meer. Alleen water kon ze nog verdragen, heel veel water. Af en toe at ze een beetje fruit. Ze moest ook medicijnen slikken, al wist ik niet waarvoor. Sinds mijn laatste bezoek aan het land zag ze er ook slechter uit: een ingevallen gezicht met rimpels en kringen rond haar ogen en nog nauwelijks spieren. Maar Natasha verzekerde me dat dat ongeveer drie weken geleden nog anders was. In ieder geval lag ze nu zo'n beetje de hele dag in bed en was ze nauwelijks in staat om rechtop te zitten.

Behalve voor Natasha's verjaardag was ik deze keer gekomen om met haar voor de wet te trouwen. Ik had

het afgelopen jaar bij de burgerlijke stand in Nederland geïnformeerd wat ik moest doen om met haar te trouwen, maar aangezien zij geen Europees burger was zou dat handenvol papierwerk vergen. Bovendien moest ik kunnen aantonen dat ik een vast inkomen had om voor haar te kunnen zorgen, en in de huidige tijd van economische recessie had ik nog niet eens werk, laat staan een vast inkomen. Natasha had intussen bij de autoriteiten in Mexico-stad geïnformeerd naar de mogelijkheden, en het bleek veel eenvoudiger te zijn in haar woonplaats. Hoewel ook hier het nodige papierwerk eraan te pas kwam, zou mij in ieder geval niet naar mijn inkomen worden gevraagd. Wel moest voor elk benodigd document betaald worden, wat varieerde van 500 peso's tot wel 2000 peso's, maar zolang er betaald werd zou alles geregeld worden en de bruiloft een formaliteit is. De kopie van mijn geboorteakte moest worden vertaald door een beëdigd vertaler, ofschoon ik ook een internationale geboorteakte had opgevraagd en gekregen. De vertaler Nederlands-Spaans vroeg 560 peso's voor het vertalen. Het toeval wou, dat niet de oorspronkelijke rechter, bij wie Natasha was geweest, hierom vroeg maar een andere. De rechter, bij wie Natasha in eerste instantie navraag had gedaan, had haar verteld dat dit niet noodzakelijk zou zijn, aangezien ik immers een internationale geboorteakte kon overleggen. Toch vond deze andere rechter het nodig om de gehele akte, inclusief apostille, te laten vertalen. Ook moest de vertaler aanwezig zijn bij de huwelijksvoltrekking, om als tolk op te treden. Zo gezegd zo gedaan, dachten we beiden. Maar de werkelijkheid bleek andermaal anders. Bij navraag bij de hoogste instantie bleek dat er geen beëdigd tolk-vertaler Nederlands-Spaans bestond in de

hele regio. De dichtstbijzijnde tolk-vertaler woonde in Guadalajara en onze vertaler had slechts een auxiliaire status, weliswaar beëdigd door zowel de Belgische als de Nederlandse ambassade, maar niet door het Tribunaal dat over internationale huwelijken ging. Dit betekende dat er volgens deze rechter via een andere taal gewerkt diende te worden, zowel met de vertaling van de geboorteakte als door de tolk die aanwezig diende te zijn. Deze taal moest, gezien de ligging van de landen in Europa, Duits zijn. Nu lag mijn woonplaats inderdaad veel dichterbij Duitsland dan bij Groot-Brittannië, maar gezien de gebrekkige Europakennis van deze rechter kon hij dat onmogelijk weten. Toch ging ik hiermee akkoord; ik sprak ten slotte voldoende Europese talen om met enig gemak over te kunnen schakelen op een andere taal. Natasha vond echter dat er een andere oplossing mogelijk moest zijn en begon andere zogeheten *juzgados* te bellen met de vraag wat er precies nodig was om te kunnen trouwen met een Nederlander.

4.

Het was de week voor Pasen, in Mexico *Semana Santa* geheten, en veel juzgados waren gesloten omdat het een hoge kerkelijke feestweek was. In Nederland is dit nauwelijks nog voor te stellen, maar in dit deel van de wereld was het overgrote deel nog katholiek en vormden de Jezuïeten de grootste katholieke orde. Ook betekende dit een zeer grote trouw aan de paus. Zelf was ik opgegroeid in een gematigd katholiek gezin, maar nooit echt kerkgaand geweest. Weliswaar was ik in mijn vroege jeugd misdienaar geweest, maar eenmaal daarmee gestopt had ik nooit meer een kerk van binnen gezien. Toch kon ik respect opbrengen voor de geloofsovertuiging van de Mexicanen, want dat gaf hen een zekere nederige inborst. De Mexicaanse jeugd, en zeker de generatie die naar de universiteit ging, was de eerste generatie die zich openlijk wat meer tegen de kerk en het geloof afzette. Ook de Mexicaanse geloofsinstituten zouden dus binnen enkele jaren hoogstwaarschijnlijk een terugloop van kerkgangers ondervinden, ook al zou dat een langduriger proces zijn dan in Nederland. De twintigers in Mexico verzetten zich massaal tegen de gevestigde orde, die blindelings de leer van het Vaticaan volgde. Vooral de toename in bisexualiteit en homofilie waren hier vermoedelijk een oorzaak van, aangezien de kerk dat nog steeds als onnatuurlijk of zelfs als ziekte zag. De volwassen Mexicanen volgden ook daarin blindelings de kerk en stuurden hun kinderen bij geconstateerde bi- of homoseksualiteit daarom massaal naar een psychiater om behandeld te worden. De psychiatrie en ook psychologie in Mexico bevond zich hierdoor in een lastig parket. De oudere psychiaters behandelden de

seksuele openheid van de jongeren als een ziekte, terwijl de pas afgestudeerde zielenknijpers niets liever wilden dan zich met meer hulpbehoevende patiënten bezighouden. Het valt te raden dat hierdoor tussen de twee groepen veel spanningen optraden, en bovendien het seksualiteitsvraagstuk steeds meer een splijtzwam in de samenleving bleek. Hoe dan ook, de Mexicaanse samenleving stond op het punt ingrijpend te veranderen.

Zoals gezegd ondervonden Natasha en ik behoorlijk veel hinder van de Semana Santa, en ondanks haar pogingen om elders in de metropool te trouwen zat er niets anders op dan ofwel tegemoet te komen aan de eisen van de laatste rechter, of te wachten totdat de eerder benaderde rechter terug kwam van vakantie. Het laatste weekend vóór zijn terugkomst was aangebroken. Natasha had een afspraak met een leerling aan wie zij Engelse les gaf. Ik ging met haar mee en bleek hier en daar goed van pas te komen, vooral voor wat de uitspraak betrof. Sommige Engelse woorden bleken voor veel Mexicanen moeilijk te zijn qua uitspraak, vooral als verwarring ontstond tussen Brits Engels en Amerikaans Engels. Natasha doceerde het Brits Engels, maar de moeder van haar studente leefde in de Verenigde Staten en dus vroeg de leerlinge voortdurend naar de Amerikaanse uitspraak. Naast Engels gaf Natasha ook les in het toelatingsexamen voor de UNAM, Mexico's grootste en enige échte universiteit. Andere scholen voerden eveneens de toevoeging "universiteit" in hun naam, maar waren van beduidend mindere kwaliteit dan de UNAM.

Vooraf tijdens mijn verblijf in Mexico wou Natasha eigenlijk geen les geven, juist ook omdat we voortdurend bezig zouden zijn met ons huwelijk. Maar

deze studente zou binnen enkele weken naar haar moeder in de Verenigde Staten gaan en moest daarom wel geholpen worden met haar taalkennis en uitspraak. Na de les gingen Natasha en ik, zoals vaker in die dagen, naar het een of ander fastfoodrestaurant om daar gebruik te kunnen maken van internet. Nagenoeg alle restaurants in Mexico-Stad hadden Wi-Fi, maar om daarvan gebruik te kunnen maken moest er wel geconsumeerd worden, al was het maar een beker frisdrank. Van de internetverbinding bij haar ouders konden we geen gebruik maken, omdat haar moeder het wifimodem steevast uitzette als haar vader weg was. Het modem gaf haar moeder hoofdpijn, was telkens het excuus. Om eerlijk te zijn kreeg ik telkens hoofdpijn van haar gejammer en geklaag dat ze erg ziek en zwak was, soms zelfs zei dat ze doodging. Ze weigerde echter naar het ziekenhuis te gaan, want daar zou ze volgens eigen zeggen zeker sterven. Ze stond erop dat haar man en haar dochter haar zouden verzorgen, maar geen van beide had een medische achtergrond. In Mexico was het echter altijd gebruikelijk geweest dat, als er geen professioneel verpleegkundige voorhanden was, een zieke door de familie werd verzorgd.

Ook hierin kwam de generatiekloof naar voren. De laatste decennia was de professionele medische zorg aanzienlijk verbeterd, maar de oudere generaties vertrouwden nog steeds de eigen familie meer dan de verpleegkundigen in de ziekenhuizen. De jongere generaties, wederom vooral de UNAM-studenten, zagen met eigen ogen de groeiende verbeteringen op de medische faculteit van de UNAM. Deze generatie was daarom veel meer geneigd om de gezondheidszorg in handen van de ziekenhuizen te leggen en steeds minder te voelen voor het verzorgen van familieleden. Zo ook

Natasha. Hoewel zij haar moeder elke ochtend een glas water gaf en gesneden fruit voor haar klaarzette, bleef zij haar moeder vertellen dat ze veel beter af was in een ziekenhuis. Dit zette veel kwaad bloed bij haar vader, maar vooral bij haar moeder. Ze ging zelfs zo ver in haar aantijgingen dat ze haar eigen dochter voor een of ander demonisch schepsel aanzag dat haar dood wenste. Ook bleef ze volhouden dat haar dochter haar niet eens water gaf, terwijl de beker met vers drinkwater voor haar neus op de tafel stond. Daarnaast bleef ze jammeren dat ze zich niet goed voelde, wel twintig keer in vijf minuten. Op dat moment kon ik me niet langer beheersen en viel tegen haar uit:

"Ofwel je gaat nú naar het ziekenhuis, ofwel je houdt op met dat gejammer!"

Ik kon het gewoonweg niet langer aanhoren dat ze mijn aanstaande vrouw bleef beschuldigen van onwaarheden. Kennelijk had ze de realiteit uit het oog verloren en kreeg ze waanideeën, want ze beschuldigde Natasha er ook van haar te willen laten sterven. Om een escalatie van de gemoederen te voorkomen liep ik witheet van woede naar buiten, de straat op, en draaide een sigaret die ik gretig oprookte. Gedurende die tien minuten kwam ik enigszins tot bedaren en nadat ik de sigaret had uitgemaakt liep ik terug het voorerf op. Natasha stond buiten het achterhuis op me te wachten. Zij begreep waarom ik was uitgevallen tegen haar moeder, maar wilde dat ik mijn excuses zou aanbieden. Nu ben ik iemand die niet snel zijn excuses aanbiedt, zeker niet als ik weet dat ik gelijk heb. De waarheid mag gezegd worden, ook al is die hard. Ik heb zelf ook het liefste dat mensen mij recht in het gezicht vertellen wat ze van me vinden. Ik hou niet van achterbaks gedoe. Desondanks besloot ik om toch maar mijn

verontschuldigen aan te bieden. Ik wilde geen familieruzie uitlokken. Per slot van rekening zou ik haar ouders nog wel eens nodig kunnen hebben, en een goede verstandhouding met mijn schoonouders kon nooit kwaad. Met die gedachte in mijn hoofd ging ik samen met haar weer terug naar binnen. Haar moeder was opmerkelijk rustig gebleven, maar dat kon te wijten zijn aan haar ziekte. Ik bood mijn verontschuldigen aan en voegde eraan toe dat ik het beste met haar voor had; daarom had ik zo emotioneel gereageerd, zo liet ik weten. Mijn excuses werden aanvaard met nog een paar woorden over hoe de samenleving in Mexico volgens de moeder in elkaar stak, en daarmee was de ruzie ten einde.

Enige tijd later kwam haar vader thuis van zijn werk. Hij was vanaf het werk eerst langs de supermarkt geweest, want hij kwam binnen met twee draagtassen vol boodschappen. Na enkele minuten volgde er een driegesprek in het Spaans, waar ik maar weinig van begreep, tussen Natasha en haar beide ouders. Ik besloot om buiten op straat opnieuw een sigaret te roken. Ik zou de samenvatting later toch wel van Natasha te horen krijgen. Nadat ik mijn sigaret had opgerookt kwam ik weer het voorerf op en zag Natasha met haar vader buiten in gesprek. Wederom had zij een preek gekregen dat zij beter voor haar moeder moest zorgen, dit keer van haar vader. Ik kwam erbij staan en mengde me in het Engels in de discussie. Op rustige toon vertelde ik dat Natasha wel degelijk water en fruit voor haar moeder klaarzette, maar dat haar moeder daar zelf geen acht op sloeg. Haar vader geloofde me niet en zei dat ik het vermoedelijk verkeerd had begrepen. Er waren ten slotte veel culturele verschillen tussen Mexico en Europa, en het gegeven dat hij niet veel van

het Engels begreep en ik weinig Spaans hielp ook niet echt. Als reactie zei ik dat ik waarschijnlijk meer van de tegenwoordige Mexicaanse samenleving begreep dan hij dacht en liet het daarbij. Natasha en ik waren allebei doodop en wilden gaan slapen. Zij had intussen haar eigen kamer in het eigenlijke huis, dat verder een afbraakpand leek. Natasha's grootvader van moederszijde had het huis laten bouwen, maar na zijn dood was het ernstig in verval geraakt. Natasha was in eerste instantie samen met haar ouders in het achterhuis gaan wonen, om van daaruit het eigenlijke huis verder te kunnen opknappen.

Aangezien haar vader een redelijk inkomen had maar niet erg veel extra te besteden had, was dit een langlopend proces. Tijdens mijn verblijf deze keer zou eindelijk het raam in Natasha's kamer worden geplaatst en de laatste hand worden gelegd aan de badkamer. Ook de trap miste nog steeds een paar treden. Een deur voor haar kamer was er nog steeds niet en die zou er voorlopig ook nog niet komen. In plaats daarvan werd er een stuk bouwplastic voor de deuropening gehangen, vastgemaakt aan de muur met lange spijkers. Het was verre van ideaal, maar het hield wel de muskieten buiten. Qua verlichting moesten we het doen met een peertje met integrale stekker en verlengsnoer en een zaklamp. Op de douche gebruikten we deze zaklamp voortdurend, omdat ook daar stopcontacten en enige vorm van elektriciteit ontbraken.

Op doordeweekse dagen stonden we vroeg op, omdat Natasha steevast om elf uur les gaf aan de leerling wiens moeder in de Verenigde Staten woonde. Zo ook op maandag. We stonden op, kleedden ons aan met de

kleren van de vorige dag en gingen naar beneden. Haar vader was al weg, naar zijn werk. Natasha ging het achterhuis binnen, maar ik moest buiten blijven wachten, omdat haar moeder zich niet goed voelde. Ik snakte naar een sigaret, een kop koffie en een warme douche. De douche in het huis, op de eerste etage, had alleen koud water, dus dat was geen optie. Ik ging de straat op om mijn eerste sigaret van de dag te roken. Van haar moeder mocht er nergens op het terrein gerookt worden, en daar hield ik me aan door buiten de poort te gaan staan. Ik ging na het roken weer terug naar binnen, ging in de tuin zitten in een tuinstoel en pakte een boek dat ik daar had neergelegd om te lezen. Ik moest iets om handen hebben als ik buiten moest wachten totdat haar moeder zei dat ik naar binnen mocht. Natasha bracht mijn koffie naar buiten en zei dat douchen er die dag niet inzat. We moesten het maar zonder douche of schone kleren doen.

Nadat ik mijn koffie had gedronken gingen Natasha en ik samen weg. Het duurde meer dan een uur met de metro om de plaats te bereiken waar we hadden afgesproken met haar leerling. De bus was geen optie, want dat was vaak een sterk verouderde rammelbak met veel te krappe zitplaatsen voor mijn voor Nederlandse begrippen normale, maar in Mexico behoorlijk lange benen. Bovendien werden deze bussen vaak veel te vol gestouwd, zodat je, als je pech had, op een vierkante decimeter moest staan, zonder enige bewegingsvrijheid. Ook de metro was vaak overvol, maar die slingerde tenminste niet de hele tijd heen en weer van links naar rechts. Het wegdek in Mexico zat vol gaten, absurd hoge drempels en andere obstakels, wat het reizen per bus nog minder aantrekkelijk maakte.

5.

Nadat ik mijn koffie had gedronken gingen Natasha en ik samen weg. We hadden meer dan een uur nodig om per metro op de plek te komen waar we een nieuwe leerling zouden ontmoeten. We gingen naar Ciudad Universitaria (CU), de Universiteitsstad als het ware, die deel uitmaakte van de UNAM. Het lag in het district Coyoacán, in het zuiden van Mexico-stad, waar veertig faculteiten, het centrale administratiegebouw, de centrale bibliotheek, het Olympisch stadion, verschillende theaters en musea en twee metrostations lagen. Het was een stad op zich, autonoom bestuurd zonder ook maar enige vorm van bemoeienis van het leger of de federale politie. Daar, in een cafetaria van haar faculteit zouden we wachten op haar leerling. Hoewel zij alleen lessen wou geven aan één leerling terwijl ik daar op vakantie was, hadden we wel geld nodig. Natuurlijk had ik voldoende geld bij me om voor mezelf in de dagelijkse behoeften te voorzien, maar het was van tevoren niet in me opgekomen dat ik ook voor Natasha zorg moest dragen. Haar ouders hadden laten blijken nergens voor te willen betalen, aangezien zij met mij zou trouwen. Daarmee dwongen ze haar in feite om zelf te werken voor het geld. Normaal gesproken vind ik het niet erg om ook voor haar te betalen, maar ik had dat graag van tevoren geweten, zodat ik alsnog iets had kunnen regelen. In plaats daarvan waren we nu gedwongen om zelf wat geld bij elkaar te krijgen. Daarom accepteerde zij toch een nieuwe leerling terwijl ik daar was, hoewel zij dat eigenlijk niet wou.

Toen we in CU aankwamen, besloten we om eerst een laat ontbijt te nemen. We hadden niet eens de

mogelijkheid om in het huis te eten, en omdat we allebei honger kregen, besloten we om daar in CU te ontbijten. Toen we klaar waren belde Natasha haar leerling om haar te vertellen waar ons te ontmoeten. Ongeveer een half uur later arriveerde haar leerling. Eerst begroetten we elkaar en praatten we een beetje buiten de cafetaria, waarna de beide meiden naar binnen gingen. Ik bleef buiten, zodat ik een beetje kon schrijven onder het genot van een of twee sigaretten. De zon brandde op mijn huid door de bladloze boom die iets van een schaduw moest bieden waar ik zat. Een paar dagen geleden hadden Natasha en ik gewandeld in de volle zon, die mijn huid behoorlijk rood had gekleurd. Ik had me die dag als een kreeft gevoeld die levend werd gekookt. En nu scheen de zon door die bladloze boom. Ik was niet bepaald gewend aan het Mexicaanse klimaat, maar ik vond zelf dat ik toch redelijk mijn best deed om me thuis te voelen.

Twee uur later was de les bijna ten einde, en Natasha en haar leerling waren nog steeds in het cafetaria. Ik besloot om naar binnen te gaan en ging aan hun tafeltje zitten, om duidelijk te maken dat de les beëindigd zou moeten worden. Zij was juist bezig de laatste vraag van de les uit te leggen, dus het duurde niet lang totdat de les was afgelopen. Nadat de leerling was vertrokken besloten we om wat langer in CU te blijven, en doolden wat rond op het terrein. Je kunt daar makkelijk verdwalen als je niet de infrastructuur van het hele terrein kent. Ik wilde in contact blijven met mijn familie en vrienden in Nederland, dus ik vroeg haar of ik haar laptop mocht gebruiken om wat e-mails te sturen en mijn berichten op facebook na te kijken. Omdat zij voor de volgende dag een les moest

voorbereiden, vertelde zij mij dat ik moest wachten totdat zij klaar was met de voorbereiding. Na een kleine wandeling gingen we ergens zitten in een fastfoodrestaurant waar we een cola bestelden die we deelden. Daar kon zij haar les voor de volgende dag voorbereiden, terwijl ik een beetje in mijn schrijfblok schreef. Dat ritueel herhaalden we een aantal dagen, alleen omdat zij haar laptop thuis niet kon gebruiken. Natuurlijk praatten we ook veel, over een heleboel dingen. Over hoe haar ouders haar behandelden, wat zij zou doen wanneer ik terug naar huis, naar Nederland moest, over onze toekomstplannen, en meer. Een van die toekomstplannen was dat ik zou stoppen met roken. Niet vanwege haar moeder, maar omdat Natasha me daarom gevraagd had, herhaaldelijk zelfs. Mijn antwoord, zoals gewoonlijk, was dat ik zou stoppen zodra we zouden samenwonen. Ik kon namelijk nogal nerveus worden met alles waar ik aan werkte, en ik had nog steeds af en toe de afleiding van een sigaret nodig.

Omdat zij niet rookte kon ik heel goed begrijpen dat zij niet tegen mijn gerook kon en dat het ook niet gezond was voor haar. Zij was geboren met spina bifida, een open rug, wat in feite een niet geheel gesloten neurale buis is in de embryonale ontwikkeling. Bij deze aandoening sluiten de ruggenwervels niet goed rondom het ruggenmerg. Vanwege die aandoening was haar gezondheid continu in gevaar, dat was tenminste wat haar ouders mij wilden laten geloven. Dus moest ik uitkijken dat ik haar niet aanstak met welke ziekte dan ook. Haar ouders hadden vaak die aandoening als excuus gebruikt om haar fragiele gesteldheid aan te geven, maar de waarheid was dat zij blijkbaar niet wilden dat hun dochter een normaal leven zou leiden.

Een van haar ooms was een beroemd chirurg in Spanje en had haar verscheidene malen geopereerd toen zij nog jong was. Hoewel hij een geweldig resultaat had geleverd, had zij nog steeds een behoorlijk litteken in haar onderrug, dat niet meer goed te behandelen viel. Ik zag dat litteken echter allang niet meer. Voor mij hoorde dat gewoon bij haar persoonlijkheid en schoonheid waar ik verliefd op was geworden. In het dagelijkse leven kon zij doen wat zij wou, dus kon ik geen probleem ontdekken in deze, in mijn ogen kleine, afwijking. Het hoort bij wie zij is. En daarbij: ik ben zelf ook niet perfect. Ik kreeg al een aardig buikje, was kalende en mijn tanden waren nou niet echt het toonbeeld van schoonheid. Bovendien moest de perfecte mens in mijn ogen nog steeds geboren worden, dus wie was ik om te oordelen over haar uiterlijk? Toch nam zij mij hoe ik was.

Zij was inderdaad wel een fragiel schepsel, met een aardige, hulpvaardige en buitengewoon zachte inborst. Zij zou niemand bewust pijn kunnen doen, zelfs als zij zou willen. Natuurlijk gaf haar Spaanse afkomst haar een vurig temperament, maar dat was juist een van de kenmerken van haar persoonlijkheid die mij zo erg aanspraken. Alles bij elkaar genomen was zij de perfecte partner voor mij, op elke denkbare manier. Ik kon me geen leven zonder haar meer voorstellen, en ik had spijt van de jaren waarin ik niet het geluk had gekend haar te kennen. Er was wel een leeftijdsverschil van zestien-en-een-half jaar, maar dat deed niets af aan mijn gevoelens voor haar. Zij was een jonge volwassene, klaar om het leven te nemen zoals het op haar afkwam. En juist om die reden was ik smoorverliefd op haar geworden. Als zij de zijkant van

mijn hoofd streekte met haar zachte vingers werd mijn lichaam vervuld van een aangename rilling. Ik kreeg er vlinders van in mijn buik, keer op keer weer. Alleen haar vingertoppen konden me al in uiterste extase brengen, wat wel liet raden wat er met me gebeurde als we de liefde bedreven.

Nu moet u weten dat mijn eigen tekortkomingen me tot voor kort nogal onzeker hadden gemaakt. Bovenop die tekortkomingen had ik - zonder het te weten - benigne prostaathyperplasie, een goedaardige vergroting van de prostaat. Bij mannen van mijn leeftijd was dit nogal zeldzaam, maar vooral op oudere leeftijden kon dit vaker voorkomen. Dit kon best een obstakel zijn voor elke man die de liefde wil bedrijven met een mooie vrouw. Tot voor kort wist ik niet wat ik daaraan kon doen, ware het niet dat ik bepaalde signalen om me heen opving. Plotseling vond ik een artikel in een medisch blad over die aandoening, inclusief de geneeswijze. Daarnaast zag ik op de tv een reclame over een medicijn voor vergelijkbare problemen. Plotseling viel het kwartje: ik zou niet langer een probleem hoeven te hebben, want de oplossing bood zich vanzelf bij me aan! Van het ene op het andere moment werd ik zekerder van mezelf en er groeide een nieuw en positief zelfbewustzijn. Maar genoeg over mij.

Zoals ik al zei vulden we onze dagen buitenshuis, terwijl zij les gaf aan haar leerlingen en ik bij haar bleef, pratend over de meest uiteenlopende onderwerpen. Zodra zij klaar was met haar lessen hingen we rond in CU totdat de middagen tot een einde kwamen en wij kleine maaltijden aten vlakbij haar huis.

Daar gingen we zitten zodat zij haar lessen voor de volgende dag kon voorbereiden en ik het verhaal kon schrijven dat ik hier nu vertel, onder het genot van een kop koffie of frisdrank, met af en toe een stuk chocoladetaart erbij. Dit duurde voort zolang ik bij haar in Mexico verbleef.

6.

Intussen ging het met haar moeders gezondheid van kwaad naar erger. Op gegeven moment kon ze nog niet eens meer opstaan uit bed en bleef ze dus de hele dag zo liggen. Alles in haar lichaam deed pijn, en Natasha moest haar haar medicijnen geven met haar dagelijkse glas water en wat fruit. Haar moeder weigerde echter elke vorm van medische behandeling. Daarnaast werd ook haar gemoedstoestand erger. Iedereen om haar heen was een slecht mens, door de duivel zelf gestuurd. Ik ging twijfelen of ze een dokter of een exorcist nodig had. Het enige dat nog ontbrak was dat haar hoofd op haar nek draaide en de spreekwoordelijke erwtensoep uit haar keel kwam. Met haar knokige uiterlijk en lange rode haar zou ze niet misstaan in de videoclip *Thriller* van Michael Jackson. Ze leefde als een zombie. Ik moet zeggen dat mijn persoonlijke opvattingen jegens haar er niet milder op werden. Hoe meer ze uitriep dat ze was omgeven door demonen, hoe meer ik wenste dat ze naar een dokter ging. Maar keer op keer weigerde ze dat. Ook Natasha's vader kon het niet aanzien hoe zijn vrouw eraan toe was, maar hij hield zijn kaken op elkaar. In plaats daarvan richtte hij zich herhaaldelijk tot Natasha dat zij beter voor haar moeder moest zorgen. Op gegeven moment zei hij zelfs dat het haar schuld zou zijn als haar moeder daardoor zou sterven. Zoals gewoonlijk zei hij dat natuurlijk in het Spaans, zodat ik niet veel begreep van wat hij zei. Maar zij gaf me altijd een korte samenvatting in het Engels over wat er werd gezegd. Terwijl haar vader naar binnen ging nadat hij en Natasha buiten hadden staan praten, vroeg ik haar waarover haar vader haar de les had gelezen. Het enige dat zij me kon vertellen was dat hij haar de

schuld gaf van haar moeders slechte gezondheid. Direct nadat zij me dat vertelde werd ik witheet. Hoe kon hij zijn dochter zoiets verwijten! In die kwade bui stampte ik het achterhuis binnen en zei kwaad tegen haar vader: "Hoe durf je Natasha ervan te beschuldigen dat zij je vrouw verwaarloost! Niemand beschuldigt mijn vrouw ervan verantwoordelijk te zijn voor iets waar zij geen schuld aan heeft!"

Daarna stapte ik weer naar buiten, nog steeds woedend. Buiten op straat rookte ik een sigaret in een poging om rustig te worden. Niet dat dat veel hielp; mijn bloed kookte nog steeds. Zo beschermend als ze waren in haar jeugd, zo beschermend werd ik jegens haar op dat moment. Ik wilde hen laten zien dat ik voor niets of niemand bang was, als het erop aankwam mijn vrouw te verdedigen, zelfs niet voor haar ouders. Of wellicht juist niet voor haar ouders. In mijn ogen hadden zij het recht niet om wie dan ook zo te behandelen, en zeker Natasha niet. Het roken van die sigaret gaf me niet de kalmte die ik zocht, dus ik bleef nog een tijdje buiten staan en rookte nog een sigaret. Nadat ik klaar was met die tweede sigaret was ik tot op zekere hoogte gekalmeerd en ging weer terug de tuin in. Natasha stond weer te praten met haar vader voor het achterhuis, zoals gewoonlijk in het Spaans. Toen zij mij zag naderen hield zij me daar buiten tegen, buiten gehoorsafstand van haar vader. Zij smeekte me om mijn verontschuldiging aan te bieden, omdat zij geen problemen wilde met haar ouders. Dat was de tweede keer dat zij me vroeg om mijn verontschuldiging aan te bieden. Maar deze keer wilde ik niet graag toegeven en daarom bleven we een half uur lang met elkaar praten terwijl we van het achterhuis weg liepen. Zij

vertelde me dat de situatie gevaarlijk voor mij kon worden als ik me koppig zou blijven gedragen. Ik wou dat niet accepteren, inderdaad de stijfkop die ik was. Maar uiteindelijk accepteerde ik dat het beter zou zijn als ik me voor mijn woorden zou verontschuldigen tegenover haar vader. Zodoende gingen we weer naar binnen en in het deurgat richtte ik me tot haar vader met een vriendelijker stem. Verre van oprecht verontschuldigde ik me voor mijn gedrag. Ik voegde eraan toe dat ik er alles voor over had om Natasha te beschermen, en dat ik me niet realiseerde welk een toewijding het hem kostte om voor zijn ernstig zieke vrouw te zorgen.

"Als je Natasha en mij vraagt om eveneens beter te zorgen voor je vrouw, dan begrijp ik dat volkomen," zei ik. "Ik realiseerde me niet welk een impact het heeft op je leven om een vrouw te hebben die zo ziek is."

Hij scheen redelijk begripvol te zijn, mij vertellend dat, als hij in hetzelfde schuitje zat, hij waarschijnlijk hetzelfde zou hebben gereageerd. Maar hij voegde eraan toe dat dit waarschijnlijk ook een botsing van culturen was. Aangezien hij niet volledig de Europese cultuur begreep en ik nog steeds bezig was de Mexicaanse cultuur te begrijpen, konden dit soort dingen gebeuren. Terwijl hij dit vertelde had zijn gezicht trekken als van een gewond hert.

7.

Ongeveer een half jaar na mijn eerste bezoek aan het land besloot ik om er weer heen te gaan. De eerste keer vertrok ik vanaf Schiphol, maar dat kwam me niet goed uit. Daarom besloot ik deze keer om vanaf een luchthaven te vertrekken die dichterbij huis lag: Düsseldorf International Airport. Aangezien een vlucht met tussenstop goedkoper was dan een directe vlucht, besloot ik om een vlucht te boeken met tussenstop in Parijs. Van daaruit ging de vlucht, via IJsland, over de Atlantische Oceaan en via de oostkust van de Verenigde Staten naar Mexico-stad. Het eerste gedeelte van de reis, van Düsseldorf naar Parijs, verliep perfect, hoewel met een vertraging van een half uur. Eenmaal aangekomen in Parijs kwamen we erachter dat het andere vliegtuig heeft staan wachten met volledig gevulde brandstoftanks. Als gevolg daarvan was de brandstof in de tanks gaan uitzetten in de volle zon en werd het uitgezette gas te gevaarlijk om mee te vliegen. Om die reden waren de passagiers gedwongen om te wachten totdat het probleem was verholpen. Een uur later had niemand nog wat gehoord. Daarom besloot ik om - in het Frans - te vragen naar het probleem. Op dat moment kreeg ik van de grondstewardess te horen van het probleem met de brandstoftanks. We moesten wachten tot het probleem was verholpen. Ik vertaalde naar de andere passagiers in het Engels wat de stewardess me had verteld, aangezien de meeste passagiers de Franse taal niet machtig waren. Daarna ging ik weer zitten. Meer dan drie kwartier later hadden we nog steeds niets gehoord en daarom liep ik weer naar de balie om te vragen of er nog nieuws was. Ik kreeg hetzelfde antwoord als voorheen, met als

toevoeging dat er geen reden was voor ongerustheid. Maar na nog eens een half uur riep de stewardess om dat de passagiers voor de vlucht naar Mexico zich moesten verzamelen rond de incheckbalie voor een aankondiging. Vanwege de brandstofproblemen zou het vliegtuig die dag niet meer vertrekken, zo vertelde ze. De luchtvaartmaatschappij had hotelkamers geboekt op het luchthaventerrein, zodat de passagiers de nacht daar op het terrein de nacht konden doorbrengen op een min of meer comfortabele manier. Natuurlijk werd dit betaald door de luchtvaartmaatschappij. Passagiers die naar Mexico wilden bellen kregen een telefoonkaart waarmee ze hun familie of vrienden overzee konden bereiken en hen konden vertellen dat ze een dag later zouden arriveren.

Al met al kregen alle passagiers een hotelkamer op het luchthaventerrein vlakbij de terminal. Aangezien ik in mijn eentje reisde kreeg ik ook een eenpersoons kamer. De luchtvaartmaatschappij had zelfs een buffet geregeld, zowel voor de avond als voor de volgende ochtend. Eenmaal in het hotel gebruikte ik mijn telefoonkaart om Natasha op de hoogte te brengen, en vroeg haar om mijn hotel in Mexico-stad in te lichten over de vertraging in mijn aankomst. Erg lang kon ik niet praten, aangezien de telefoonkaart die ik had gekregen alleen voor noodgevallen scheen te zijn gemaakt. Nadat ik de telefoontjes had gepleegd, eveneens eentje naar mijn eigen familie om hen te laten weten wat er gaande was, ging ik weer naar beneden om iets van het buffet te eten. Het was niet bepaald de haute cuisine die men van een Frans restaurant kon verwachten, maar het was tenminste eetbare kost: een kippenbout met bloemkool en aardappelpuree, met als

toetje een vreselijk smakende pudding. Hoe dan ook, het was gratis, en ik mocht daarom niet klagen.

De volgende dag werden we om zeven uur wakker gebeld door het hotelpersoneel. De vlucht zou vertrekken om tien uur 's ochtends, en er was genoeg tijd om een hete douche en een ontbijt te nemen. Aangezien we met de luchthaven bus binnen een kwartiertje bij de terminal zouden zijn, besloot ik om eerst een sigaret te roken alvorens aan de ontbijt tafel aan te schuiven. Het was een mooie zonnige ochtend in juni, en ik liet de zonnestralen mijn blanke huid verwarmen terwijl ik op een bankje net buiten de hotelingang ging zitten. Nadat ik de peuk had uitgemaakt ging ik naar binnen om van een uitgebreid Frans ontbijt te genieten, met croissants, petit pains en gebakken eieren op geroosterd brood, vergezeld door jus d'orange en bakken koffie. Ik kan niet wakker worden zonder eerst koffie te hebben gedronken. Na het ontbijt werden alle passagiers verzocht om naar de terminal te komen om in te checken. Eenmaal daar zagen we dat de vlucht wederom vertraging had opgelopen; in plaats van om tien uur te vertrekken toonde de display bij de gate een vertrektijd van half twee. Ik hoef niet uit te leggen hoe gefrustreerd sommige passagiers raakten. Zelf lichtelijk geïrriteerd stapte ik naar de incheckbalie en vroeg de stewardess wat dit keer de reden was van de vertraging. Ze wou me geen direct antwoord geven, maar verzekerde me wel dat het vliegtuig zeker die dag nog zou vertrekken. En inderdaad, na zoveel tijd van wachten, konden eindelijk alle passagiers rond één uur inchecken. Het vliegtuig vertrok dit keer op het aangegeven tijdstip en we waren onderweg.

Toen ik eenmaal in Mexico aankwam stond Natasha al op me te wachten buiten de aankomsthal, wederom vergezeld door haar ouders. Op dat moment woonden ze nog steeds in hun eigen huis, en nodigden me uit om bij hen te overnachten. Ik had echter een hotel geboekt en verbleef daar dan ook, dit keer aan de noordzijde van het stadscentrum. De buurt was wat rustiger dan de plek waar ik bij mijn eerste bezoek aan de stad overnachtte, wat een positief effect had op mijn ochtendwandelingen. Toch ging mijn favoriete wandeling steevast richting de Zona Rosa, langs de Paseo de la Reforma. In een zijstraat vond ik een Starbucks restaurant en ging daar zitten. Ik bestelde een cappuccino met een taartpunt. Een half uur eerder had ik al mijn ontbijt gehad in het restaurant dat zich naast het hotel bevond, nadat ik al rokende over de Paseo de la Reforma was gewandeld naar deze Starbucks. Het was nog steeds vrij vroeg, zo rond de klok van elfen, en ik had Natasha nog niet gebeld om over onze plannen voor die dag te praten. Ik wist dat zij nog in CU was, en besloot haar later te bellen, na de middag. Zo zat ik daar bij Starbucks te genieten van mijn cappuccino en weer een sigaret. De zon scheen al aardig fel, waardoor ik besloot om in de schaduw te gaan zitten. Het leven voelde goed en ik genoot van elke minuut van de vrijheid die ik daar op dat terras voelde.

8.

Het was al tegen enen toen ik besloot terug te keren naar het hotel. Aangezien ik me het mobiele nummer van Natasha niet kon herinneren, besloot ik het nummer van haar ouderlijk huis te bellen om te vragen naar de plannen voor die dag. Haar moeder vertelde me dat ze op het punt stond om te vertrekken en dat ze me binnen het uur bij het hotel zou oppikken, waarna we naar de universiteit zouden rijden om Natasha op te pikken. Uiteindelijk kwam haar moeder anderhalf uur later bij het hotel aan, aangezien er een hoop verkeer op de weg was. Ik stapte in, en samen reden we naar de UNAM, naar Natasha, nog steeds met een hoop verkeer op de weg. Bijna twee uur later kwamen we aan op de plek waar zij op een rotsblok in de zon zat te wachten. Zij zag er moe uit, waarschijnlijk door haar lessen. In die tijd studeerde zij voedingswetenschappen, welk een van de zwaarste studies was van de hele universiteit. Zelfs studenten in de rechten hadden het makkelijker dan zij. Aangezien de dag ten einde liep, en haar vader niet vroeg zou thuiskomen, besloten we om gedrieën naar een restaurant in de buurt te gaan. Intussen vroeg haar moeder hoe haar dag was geweest. In het Spaans antwoordde Natasha iets dat ik niet verstond, maar gezien de reactie van haar moeder was het niet echt positief. In het Engels zei haar moeder dat zij beter haar best moest doen, omdat haar hele leven zou afhangen van hoe goed zij haar best deed. Haar moeder hield regelmatig dit soort preken, maar het was de eerste keer dat ze dit deed terwijl ik erbij was. Natasha barstte zelfs in tranen uit door de preek van haar moeder. Ik voelde met haar mee en probeerde haar een beetje tot bedaren te brengen. Ik vertelde haar over mijn mislukkingen